

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **SLOT Group, a. s.**, se sídlem Jáchymovská 142, Karlovy Vary, zast. Mgr. Alešem Smetankou, advokátem se sídlem Jungmannova 24, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2011, č. j. KrÚ 99318/2011, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 29. 5. 2013, č. j. 52 Af 8/2012 – 193,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 29. 5. 2013, č. j. 52 Af 8/2012 – 193, **se zrušuje**.
- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 24. 11. 2011, č. j. KrÚ 99318/2011 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 26 150 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Aleše Smetanky, advokáta se sídlem Jungmannova 24, Praha 1.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) ze dne 29. 5. 2013, kterým byla jako nedůvodná zamítnuta jeho žaloba proti v záhlaví specifikovanému rozhodnutí žalovaného. Uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti platebnímu

výměru vydanému dne 13. 5. 2011 Městským úřadem Přelouč (dále jen „správce poplatku“), č. j. MUPC 7848/2011/VHP, kterým byl stěžovateli, resp. jeho právnímu předchůdci, dle zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o místních poplatcích“) a Obecně závazné vyhlášky města Přelouče č. 6/2010, o místních poplatcích (dále jen „obecně závazná vyhláška“) za období od 1. 1. 2011 do 31. 3. 2011 vyměřen místní poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí ve výši 30 000 Kč a navýšení místního poplatku ve výši 15 000 Kč.

[2] Žalovaný v rozhodnutí o odvolání dospěl k závěru, že není povolán k posuzování ústavní konformity právní úpravy místního poplatku. Tzv. jiné technické herní zařízení není pojmem neurčitým; předmětem poplatku se stává každé koncové zařízení (interaktivní videoloterní terminál). Žalovaný v postupu správce poplatku neshledal ani namítané nedodržení zásady *in dubio pro libertate* (v pochybnostech ve prospěch jednotlivce) dovozované v důsledku výkladové nejednoznačnosti předmětu poplatku.

[3] Stěžejní spornou otázkou projednávané věci je jednak samotné vymezení předmětu poplatku, tedy obsah pojmu „jiné technické herní zařízení“, a s tím související posouzení dodržení zásady *in dubio pro libertate*, a dále rovněž otázka odůvodněnosti sankčního navýšení místního poplatku.

II. Posouzení věci krajským soudem

[4] Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku především konstatoval, že zařízení povolená přede dnem nabytí účinnosti obecně závazné vyhlášky se tímto dnem stávají předmětem místního poplatku, neboť je tak dosaženo rovného zacházení se všemi provozovateli jiných technických zařízení. O namítanou retroaktivitu by se jednalo teprve za situace, kdy by herní zařízení podléhala poplatku již ode dne jejich povolení.

[5] Krajský soud při výkladu pojmu „jiné technické herní zařízení“ připustil, že herním zařízením nemůže být interaktivní videoloterní terminál, musí jím být funkčně nedělitelný celek, který je schopen zabezpečit herní proces od samého počátku do konce. Na rozdíl od stěžovatele však tento celek nespatořoval v centrálním loterijním systému (dále též „CLS“ nebo „centrální jednotka“) s libovolným množstvím koncových terminálů, nýbrž v sestavě tvořené jedním terminálem spojeným s centrální jednotkou. Každý terminál je pak představitelem jednoho celku, a tedy předmětem místního poplatku. Umístění dalších terminálů je Ministerstvem financí schvalováno rozhodnutím, kterým se doplňuje již existující rozhodnutí o povolení provozování loterie nebo jiné podobné hry; jinými slovy dochází ke zvýšení počtu funkčně nedělitelných celků schopných realizovat herní proces.

[6] Důsledkem neexistence pochybností o výkladu pojmu „jiné technické herní zařízení“ nemohly správní orgány porušit ani žalobcem namítanou zásadu v pochybnostech ve prospěch, resp. mírněji. Uvedený pojem lze dle krajského soudu při aplikaci příslušných výkladových metod zcela bez problému vyložit: ve shodě se stěžovatelem je nutno za herní zařízení považovat funkční celek, který je schopen zabezpečit celý herní proces od počátku do konce; přesně takovým celkem je právě centrální jednotka a koncový terminál, přičemž jednotlivé koncové terminály jsou na sobě nezávislé a navzájem se neovlivňují ani nepodmiňují.

[7] Důvodnou neshledal krajský soud ani námitku nepřezkoumatelnosti platebního výměru v rozsahu chybnějšího odůvodnění navýšení místního poplatku. Shrnul, že stěžovatel splnil svoji poplatkovou povinnost pouze částečně, jestliže namísto 10 herních zařízení odvedl poplatek

pokračování

pouze za 7 z nich. Správce poplatku současně použil část úhrady na zaplacení nedoplatku na místním poplatku za předchozí období, čímž stěžovateli vznikla za období od 1. 1. 2011 do 31. 3. 2011 celková poplatková povinnost ve výši 30 000 Kč. Správce poplatku přistoupil rovněž ke zvýšení doměřeného poplatku o 50 %, tedy o částku 15 000 Kč. Učinil tak nicméně v souladu s ustanovením § 11 odst. 3 zákona o místních poplatcích, na základě kterého může obecní úřad zvýšit nezaplacené nebo neodvedené poplatky, případně jejich část, až na trojnásobek, přičemž toto zvýšení se stává příslušenstvím poplatku. Možnost poplatek navýšit je tedy dána přímo zákonem, a proto již nebylo třeba v rozhodnutí další důvody pro zvýšení poplatku uvádět. Dle krajského soudu není navýšení sankcí, je příslušenstvím poplatku a na jeho odůvodnění nelze klást stejně vysoké nároky jako na odůvodnění sankcí, u kterých zákon na rozdíl od právní úpravy navýšení místního poplatku výslovně uvádí, k čemu má správní orgán při jejich ukládání přihlídnout.

[8] Závěrem krajský soud uvedl, že návrh stěžovatele na doplnění dokazování vznesený při jednání shledal nadbytečným, neboť skutečnosti, jimiž stěžovatel hodlal prokázat herní povahu CLS a koncových terminálů, nebyly sporné.

[9] S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu stěžovatele jako nedůvodnou v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

III. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného a replika stěžovatele

[10] Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel kasační stížností z důvodů vymezených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“).

[11] Stěžovatel se předně neztotožňuje s výkladem právního pojmu „jiné technické herní zařízení“ rozhodného pro určení předmětu místního poplatku ve smyslu ustanovení § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích. Je přesvědčen, že CLS je funkčně nedělitelný, a jednotlivé koncové terminály tedy nejsou schopny při oddělení od zbytku CLS realizovat celý herní proces. Místnímu poplatku by proto měl podléhat CLS, a nikoli samotné koncové terminály, které nejsou způsobilé k naplnění sázkové vztahu, tj. neumožňují přijetí sázky ani vygenerování náhody či předem neznámé okolnosti.

[12] Oprávnění zpoplatňovat koncový interaktivní videoloterní terminál výslovně zavedla až s účinností od 14. 10. 2011 novela zákona o místních poplatcích provedená zákonem č. 300/2011 Sb. S odkazem na záznam ze sněmovního projednávání předmětné novely zákona stěžovatel dovozuje, že i samotný zákonodárce si byl vědom toho, že předmětem zpoplatnění místními poplatky dle původního znění zákona byl CLS jako celek a nikoli jednotlivé koncové terminály; v opačném případě by nebylo důvodu znění zákona měnit. Správnost výkladu stěžovatele podporuje dle jeho názoru rovněž návrh zákona o sázkových hrách, který nově definuje pojmy technické herní zařízení a herní pozice, přičemž CLS je definován jako technické herní zařízení a koncové terminály jako neoddělitelné součásti CLS, tj. herní pozice.

[13] V této souvislosti stěžovatel opakovaně poukázal na různost zastávaných výkladů předmětu zpoplatnění a z toho vyplývající nutnost volit takový výklad, který je v případě nejasností pro stěžovatele mírnější, resp. příznivější (aplikace zásad *in dubio mitius*, *in dubio pro libertate*). Více možných výkladů předmětu zpoplatnění přitom dle stěžovatele připouští

i nálezu Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10 (všechna zde citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na nalus.usoud.cz).

[14] Skutečnost, že obsah pojmu „jiné technické herní zařízení“ je nejasný, a tedy sporný, měla být mimo jiné prokázána stanoviskem Elektrotechnického zkušebního ústavu, s. p., a Institutu pro testování a certifikaci, a. s., které stěžovatel předložil krajskému soudu k důkazu. Soud však provedení uvedených důkazů odmítl se závěrem, že tato otázka sporná není. Nevysvětlil však, proč nepřihlíží k herní a technické stránce věci, bez které dle stěžovatele nelze provést ani správný právní výklad.

[15] V návaznosti na shora uvedenou argumentaci považuje stěžovatel dále rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný, neboť se dle jeho názoru s klíčovou námitkou existence více právních výkladů nevypořádal a neprovedl k tomu ani navrhané důkazy (zejména Standard CLS vydávaný orgánem státního dozoru – Ministerstvem financí – pro účely povolovacího řízení a jednotlivá rozhodnutí Ministerstva financí). Poukazuje přitom na skutečnost, že v rozhodné době bylo vyloučeno, aby žadatel obdržel samostatné rozhodnutí o povolení výhradně na koncový terminál bez existence rozhodnutí vydaného k celému CLS (na rozdíl od výherních hracích přístrojů, které mohly být povolovány jednotlivě).

[16] Za nepřesvědčivý a nesprávný považuje stěžovatel rovněž závěr soudu o aplikovatelnosti obecně závazné vyhlášky na daný skutkový stav, jestliže veškerá rozhodnutí Ministerstva financí povolující provoz jiných technických herních zařízení nabyta právní moci před nabytím účinnosti obecní vyhlášky; aplikace vyhlášky je proto dle stěžovatele v rozporu se zásadnou retroaktivitou.

[17] Stěžovatel dále namítá nepřezkoumatelnost platebního výměru a nezákonnost uloženého 50% sankčního navýšení. Dovolává se přitom aplikace ustanovení § 139 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, na základě kterého měl být doměřený poplatek splatný v náhradní lhůtě 15 dnů ode dne právní moci platebního výměru. Stěžovatel se tak před právní mocí platebního výměru nemohl dostat do prodlení s úhradou žádné části poplatku, což je podmínkou pro uložení sankce ve formě navýšení poplatku až na trojnásobek ve smyslu ustanovení § 11 odst. 3 zákona o místních poplatcích.

[18] Nadto stěžovatel rovněž poukazuje na zjevně nedostatečné odůvodnění sankčního navýšení poplatku, neboť pouhý odkaz správce poplatku na příslušné ustanovení zákona o místních poplatcích nelze dle jeho názoru považovat za řádné odůvodnění uložené sankce. Stěžovatel se tak neztotožňuje ani se závěrem krajského soudu, který dospěl k závěru, že možnost navýšit poplatek je dána přímo za zákona, a proto nebylo třeba navýšení již dále odůvodňovat.

[19] V této souvislosti stěžovatel dále za nezákonný označuje postup správce poplatku spočívající v přesunu finančních prostředků na účet stěžovatele do jiného období, neboť o vyměření poplatku za období čtvrtého čtvrtletí 2010 vůbec nebylo rozhodnuto.

[20] Na základě všech shora uvedených důvodů stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[21] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti setrval na svém stanovisku obsaženém v žalobou napadeném rozhodnutí o odvolání, tedy že pojem „jiné technické herní zařízení“ není pojmem nejasným či nesrozumitelným. Dále poukázal na rozdílnost povolovacího procesu „jiných technických herních zařízení“, jejichž provoz na rozdíl od výherních hracích přístrojů povolovalo Ministerstvo financí; v rozšíření předmětu místního poplatku o jiná technická herní zařízení tak žalovaný spatřuje možnost obcí regulovat povolování těchto zařízení

pokračování

na svém území. Současně vyjádřil nesouhlas s názorem žalobce, že předmětem poplatku by měla být pouze provozovaná herní zařízení; skutečnost, že provozovatel neuvede přístroj do provozu, nemůže jít k tíži obce.

[22] Podanou repliku spojil stěžovatel v reakci na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2013-26, s návrhem na předložení věci rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu. V citovaném rozhodnutí dospěl zdejší soud k závěru, že interaktivní videoloterní terminál představuje „jiné technické zařízení“ ve smyslu ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích, přičemž zpoplatnění podléhá každý koncový terminál, nejen centrální loterijní jednotka.

[23] Svoji argumentaci stěžovatel opakovaně staví především na rozumnosti a přípustnosti jím zastávaného výkladu předmětu zpoplatnění místními poplatky, a tudíž nutnosti aplikovat výklad ve prospěch soukromého subjektu.

[24] V návaznosti na namítanou obhajitelnost a rozumnost stěžovatelem zastávaného výkladu předmětu zpoplatnění dále namítá, že samy správní orgány v jistých případech přistupují k aplikaci jím prezentovaného výkladu. Zdůraznil, že pouze v případě provozování sázkových her prostřednictvím CLS jsou za předmět zpoplatnění označována jednotlivá herní místa (koncové terminály), zatímco v případě ostatních srovnatelných sázkových her provozovaných prostřednictvím nedělitelných funkčních celků je za předmět zpoplatnění označován celý systém bez ohledu na mnohost jednotlivých herních míst (příkladem u herního zařízení MAX POWER).

[25] Nad rámec již uplatněných kasačních námitek stěžovatel rozporuje druhým senátem dovozenou regulatorní funkci místního poplatku, neboť tato je dle jeho názoru ztělesněna ustanovením § 50 odst. 4. zákona o loteriích opravňujícím obce provozování videoloterních terminálů omezit či zakázat. Naopak smyslem a účelem předmětné právní úpravy bylo navýšit příjmy do rozpočtu obcí. Obsáhle se stěžovatel vymezil rovněž k závěru druhého senátu o povinnosti hradit poplatek za každý povolený, byť neprovozovaný, hrací přístroj nebo jiné technické zařízení.

IV. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[26] Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, vady řízení před správním orgánem a nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán.

IV.a

Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu

[27] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], neboť pouze v případě přezkoumatelného rozhodnutí krajského soudu je zpravidla možné se zabývat dalšími stížnostními námitkami (viz například rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 - 105, publikovaný pod č. 617/2005 Sb. NSS). Podle konstantní judikatury se za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje například takové rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny žalobní námitky; dále rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč žalobní námitky účastníka považoval za nedůvodné, mylné nebo vyvrácené, rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jak byla

naplněna zákonná kritéria, případně by nepřezkoumatelnost rozhodnutí byla dána tehdy, pokud by spis obsahoval protichůdná sdělení a z rozhodnutí by nebylo zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč (srov. například rozsudky ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 - 36, publ. pod č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005 - 298, publ. pod č. 1119/2007 Sb. NSS, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001 - 47, publ. pod č. 386/2004 Sb. NSS nebo rozsudek ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002 - 25, publ. pod č. 81/2004 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí po posouzení jeho náležitostí a obsahu na základě uvedených kritérií neshledal.

[28] Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu především v absenci vypořádání žalobní námitky týkající se nezbytnosti aplikace právní zásady *in dubio (pro) mitius* (respektive *in dubio pro libertate*). K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že aplikace této zásady předpokládá existenci vícero (nejméně dvou) obhajitelných výkladů konkrétního ustanovení právního předpisu. Vzhledem k tomu, že krajský soud nepovažoval ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích za nejednoznačné a umožňující dvojí výklad, nebyla tato zásada při jeho rozhodování aplikována. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí přitom bezpochybností vyplývá, že se krajský soud ztotožnil s právním posouzením věci žalovaným (viz str. 8 a 9 rozsudku), a tedy i s jím zastávaným výkladem relevantních ustanovení právních předpisů. Posouzení otázky, zda k porušení stěžovatelem namítané zásady skutečně došlo, je uvedeno níže.

[29] Další námitkou, kterou krajský soud ve svém rozsudku podle mínění stěžovatele opomněl vypořádat, jsou technické aspekty stěžovatelem provozovaných zařízení (interaktivních videoloterních terminálů), jelikož bez posouzení technické stránky fungování jiného technického herního zařízení nelze ani provést správný právní výklad. K namítanému Nejvyšší správní soud konstatuje, že z argumentace krajského soudu je naopak zřejmé, že technické aspekty stěžovatelem provozovaných zařízení zohlednil při samotné úvaze o definici jiného technického zařízení, jestliže dospěl k závěru, že každý koncový terminál tvoří spolu s centrální jednotkou nedělitelný funkční celek. Je přitom na místě zdůraznit, že soud při úvahách o výkladu právního pojmu nemůže vycházet pouze z technického popisu věci, nýbrž je povinen hodnotit problém v širším kontextu. Pokud tedy krajský soud na základě takto provedené úvahy dospěl k závěru o nadbytečnosti provedení dalšího důkazu ryze technickým stanoviskem Elektrotechnického zkušebního ústavu, které nad to není pro výklad soudu závazné, nemohlo to mít za následek nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí.

[30] Nepřezkoumatelný je podle názoru stěžovatele i závěr krajského soudu o stanovení výše sankčního 50 % navýšení místního poplatku. Krajský soud se nicméně touto otázkou zabýval velmi podrobně na str. 10 rozsudku (viz rekapitulaci rozhodnutí krajského soudu pod bodem [4]). Nejvyšší správní soud se v této fázi odůvodnění zabýval pouze přezkoumatelností rozhodnutí, zákonnost závěrů krajského soudu je předmětem následujících částí tohoto rozhodnutí.

[31] Stěžovatel vytýká krajskému soudu rovněž opomenutí vypořádat se s argumentací obsaženou v nálezu Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, který se týkal obecně závazné vyhlášky města Chrástava. Ústavní soud zde posuzoval ústavní konformitu vyhlášky vydávané k provedení zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“). Krajský soud v rámci vypořádání žalobních námitek závěrů uvedených v citovaném nálezu Ústavního soudu skutečně nevyužil, nicméně je třeba zdůraznit, že se stěžovatel takového postupu ani nedomáhal; naopak sám v podání ze dne 4. 3. 2013 adresovaném krajskému soudu uvedl, že se zmíněný nález týká oblasti veřejného pořádku, konkrétně oprávnění obcí regulovat na svém území provozování sázkových her v podobě umístění koncových terminálů, nikoliv zpoplatnění interaktivních videoloterních terminálů, a proto je pro posouzení projednávané věci zcela bez významu.

pokračování

Krajskému soudu tedy nelze vytýkat, že se s předestřenou argumentací nálezu Ústavního soudu nezabýval, jestliže nebyla stěžovatelem do řízení prostřednictvím žádné z žalobních námitek vnesena, a krajský soud vystavěl své závěry na odlišných důvodech.

[32] Lze tedy uzavřít, že krajský soud v odůvodnění svého rozsudku věcně vypořádal všechny uplatněné žalobní námítky, a rozhodnutí tudíž vadnou nepřezkoumatelnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. netrpí.

IV.b

Vymezení předmětu místního poplatku

[33] Jak již bylo zmíněno výše, stěžejní námitkou projednávané věci je od počátku správního řízení vymezení předmětu zpoplatnění a s tím související výhrada k uplatnění zásady v pochybnostech mírněji, resp. ve prospěch stěžovatele. Jedná se o výklad ustanovení § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích, dle něhož poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí.

[34] Před vlastním vypořádáním těchto klíčových námitek Nejvyšší správní soud připomíná, že se již uvedenými právními otázkami zabýval např. ve stěžovatelem zpochybněném rozsudku ze dne 31. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2013 – 26, a dále např. v rozsudcích ze dne 13. 6. 2013, č. j. 2 Afs 27/2013 – 34 a č. j. 2 Afs 28/2013 – 34, ze dne 14. 6. 2013, č. j. 2 Afs 26/2013 – 34, a ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 55/2013 – 37 (všechny dostupné na www.nssoud.cz). Na argumentaci uvedenou v těchto rozhodnutích Nejvyšší správní soud navazuje i v nyní posuzované věci, přičemž nenašel důvodu se od ní odchýlit.

[35] Úvodem považuje Nejvyšší správní soud za vhodné rekapitulovat alespoň stručně historický vývoj dotčené právní úpravy. Dne 16. 6. 2010 nabyl účinnosti zákon č. 183/2010 Sb., kterým se mění mj. práve zákon o místních poplatcích. Ústavní konformitu přijetí této novely zákona o místních poplatcích posuzoval Ústavní soud, který legislativní proces shledal v souladu se zákonem [viz náleze ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12 (39/2013 Sb.)]. Na základě této novely zákona o místních poplatcích mohly obce zavést obecně závaznou vyhláškou nejen (již existující) poplatek za *výherní hrací přístroj* [§ 2 písm. e) v návaznosti na § 17 odst. 1 zákona o loteriích], ale nově i za tzv. *jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí*. Právní úprava zavedená zákonem č. 183/2010 Sb. však v praxi vyvolala pochybnosti ohledně definice pojmu jiného technického herního zařízení, a následně polemiku o oprávněnosti obecních úřadů, jakožto správců poplatku, vybírat předmětný místní poplatek za koncové interaktivní videoloterní terminály. Tyto pochybnosti ukončila, s účinností od 14. 10. 2011, novela zákona o loteriích, provedená zákonem č. 300/2011 Sb., která novelizovala nejen zmiňovaný zákon, ale i zákon o místních poplatcích. Nově byl zpřesněn předmět místního poplatku dle ustanovení § 10a tak, že mu podléhal nejen každý povolený *výherní hrací přístroj* [§ 2 písm. e) zákona o loteriích], ale i každý *koncový interaktivní videoloterní terminál* [§ 2 písm. l) zákona o loteriích] a každé herní místo lokálního herního systému [§ 2 písm. n) zákona o loteriích]. Do té doby tedy panovala terminologická nekonzistence mezi zákonem o místních poplatcích a zákonem o loteriích, neboť pojem *jiné technické herní zařízení* nebyl zákonem o loteriích používán. Zákonem č. 458/2011 Sb., o změně zákonů souvisejících se zřízením jednoho inkasního místa a dalších změnách daňových a pojistných zákonů, kterým byl novelizován jak zákon o místních poplatcích, tak (částečně i) zákon o loteriích, byl § 10a zákona o místních poplatcích k 31. 12. 2011 zcela derogován.

[36] Nejvyšší správní soud dospěl v rozsudku sp. zn. 2 Afs 37/2013 ve vztahu k výkladu pojmu „jiné technické herní zařízení“ k závěru, že aby bylo možno považovat technické zařízení za tzv. „jiné technické herní zařízení“ ve smyslu zákona o loteriích, musí takové zařízení do určité míry naplnit vlastnosti výherního hracího přístroje obsažené v ustanovení § 17 odst. 1 zákona o loteriích. Tyto vlastnosti však nelze dovozovat pouze z technických parametrů přístroje, nýbrž především z jejich funkce. Hrací přístroje i interaktivní videoloterní terminály je v tomto pojetí nutno považovat za „jiná technická herní zařízení“, a to právě z hlediska poplatkové povinnosti stanovené místní samosprávou. Pro účely zpoplatnění místními poplatky proto není rozhodné, na jakém principu je povolená loterie provozována, ale zda naplňuje vlastnosti výherního hracího přístroje, tj. zda umožňuje hru. Za situace, kdy by za jednotku, z níž se odvádí poplatek, byla považována pouze centrální loterní jednotka, ztratil by posuzovaný místní poplatek fakticky smysl, neboť jednomu poplatku by podléhal nekonečný počet koncových přístrojů videoloterních terminálů. Podobně by daná interpretace kolidovala s judikaturou Ústavního soudu (srov. např. Pl. ÚS 56/10, publ. pod č. 293/2011 Sb. – N 151/62 SbNU 315).

[37] Stěžovatel ve své argumentaci zdůrazňuje především požadavek na kompaktnost herního zařízení, resp. funkční nedělitelnost z hlediska způsobilosti realizovat celý herní proces, kterou koncové videoloterní terminály postrádají. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se stěžovatelem v závěru, že technické odlišnosti interaktivního videoloterního terminálu a výherního hracího přístroje nelze zpochybnit. Zdejší soud však již ve své dřívější judikatuře v obdobné věci dospěl k závěru, že tyto odlišnosti nejsou při výkladu příslušných ustanovení zákona o místních poplatcích podstatné: „*Interpretace zákona o místních poplatcích nemůže vycházet pouze a jedině ze znalosti technických parametrů. Pokud by byl připuštěn tento postup odporující základním východiskům podoby a interpretace právních norem, právě tehdy by se stávalo dotčené ustanovení nesrozumitelným. Navíc by byl před faktickým smyslem a účelem právní normy upřednostněn technický či odborný parametr, což nelze akceptovat*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 55/2013 – 37). Z pohledu právní kvalifikace interaktivního videoloterního terminálu jako tzv. jiného technického herního zařízení nejsou tudíž technické aspekty herního zařízení určující.

[38] Při nalézání obsahu právního pojmu „jiné technické herní zařízení“ je v celkovém společenském kontextu třeba přihlídnout rovněž ke vnímání interaktivních videoloterních terminálů samotnými uživateli. Nejvyšší správní soud v této souvislosti např. v rozsudku ze dne 13. 9. 2013, č. j. 5 Afs 32/2013 – 24, dospěl k závěru, že uživatel (hráč) nevnímá žádný podstatný rozdíl mezi hrou na výherním hracím přístroji či videoloterním terminálu; z jeho pohledu jde o zařízení obdobná, která užívá s úmyslem dosáhnout prostřednictvím sázek co nejvyšší výhry v penězích. Pro tyto uživatele je naprosto okrajové, zda ke generování výhry dochází přímo v daném zařízení (jako je tomu u výherního hracího přístroje), anebo v centrálním loterijním systému (v případě videoloterního terminálu). Stejně jsou i negativní socioekonomické důsledky jejich užívání; v obou případech je pocítují obce, na jejichž území se tato zařízení nacházejí. Tento fakt ostatně zcela jasně potvrdil i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 6. 5. 2013, sp. zn. IV. ÚS 2315/12. Z pohledu výkladu pojmu „jiné technické herní zařízení“ je tudíž jeho technická podstata okrajovým kritériem.

[39] Technickou povahu sporné otázky výkladu pojmu „jiné technické herní zařízení“ prokazoval stěžovatel odborným stanoviskem Elektrotechnického zkušebního ústavu a Institutu pro testování a certifikaci, dle kterého je ve shodě s názorem stěžovatele nutné z hlediska techniky herního procesu vnímat centrální jednotku a koncové zařízení jako jeden celek. Nejvyšší správní soud nad rámec shora provedené úvahy o okrajové úloze technických aspektů herních zařízení zdůrazňuje, že posuzování právních otázek je bytostně spjata se soudním rozhodováním a je doménou soudu. Proces poznávání práva směřující k výkladu obsahu právních norem

pokračování

proto nemůže být předmětem dokazování. Stanoviska odborných pracovníků proto nejsou pro soud při výkladu právních pojmů nijak závazná.

[40] V této souvislosti poukazoval stěžovatel na povolovací proces videoloterních terminálů, který je vždy vázán na konkrétní povolenou centrální jednotku, a jednotlivé koncové terminály jsou tak polovány pouze s centrální jednotkou jako jeden celek. Je však třeba od sebe odlišovat proces povolení herního zařízení coby administrativního nástroje regulace umístění zařízení a s tím související rozhodnutí zákonodárce o tom, komu bude tato pravomoc svěřena (povolení Ministerstva financí, vyhlášky obcí), a na straně druhé regulaci ekonomickou uplatňovanou prostřednictvím místního poplatku. Přijatá právní úprava zákona o místních poplatcích měla jednoznačně za cíl z hlediska zpoplatnění postavit sobě na roveň jednotlivá herní zařízení, a reagovat tak na rozmach interaktivních videoloterních terminálů, které do té doby místním poplatkům nepodléhaly, a byly tedy fakticky neregulovatelné.

[41] Nelze se ztotožnit ani s dílčími závěry stěžovatele učiněnými na podkladu nálezu Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10. Ústavní soud se v citovaném nálezu zabýval výkladem zákona o loteriích, konkrétně potom otázkou, kdo je příslušným k povolení umístění interaktivních videoloterních terminálů. Ústavní soud sice v nálezu konstatoval, že „charakter *ILV* [interaktivních videoloterijních systémů – pozn. zdejšího soudu] *neumožňuje jejich podřazení pod úzkou definici vyherního hracího přístroje podle § 17 odst. 1 loterijního zákona, neboť videoloterijní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jež jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 loterijního zákona.*“ Dále však pokračoval: „*Avšak nic nebrání tomu, aby byly podřazeny pod širší definici podle § 2 písm. e) loterijního zákona, neboť nepochybně se jedná o zařízení vyherním hracím přístrojům podobná a sloužící témuž účelu.*“ Závěry Ústavního soudu naopak plně konvenují se zde vysloveným závěrem o potřebě postavit pro účely zpoplatnění na roveň vyherní hrací přístroje a videoloterní terminály. Lze proto přijmout závěr, že *interaktivní videoloterní terminál* lze podřadit pod pojem *jiné technické herní zařízení*, užitý v ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích.

[42] Vytýkal-li stěžovatel krajskému soudu, že užití výkladové metody vedly k výsledku pro stěžovatele nepříznivějšímu, což není v oblasti veřejného práva přípustné (porušení zásady *in dubio pro libertate*), ani zde mu nelze přisvědčit. Tento princip nelze vykládat natolik široce, že by jakoukoli odlišnou interpretaci právní normy podanou stěžovatelem měly správní orgány zohlednit jakožto dvojí výklad. Krajský soud dospěl principiálně ke stejným závěrům jako Nejvyšší správní soud, přičemž šlo fakticky o nalezení konkrétního významu neurčitěho právního pojmu „jiné technické herní zařízení“ užitého v zákoně o místních poplatcích. Aby mohlo dojít ke stěžovatelem tvrzenému pochybení, musel by být výklad, který zastává Nejvyšší správní soud, postaven rovnocenný konkurenční výklad práva. Stěžovatel postavil výklad pojmu „jiné technické herní zařízení“ na ryze technických vlastnostech hry na interaktivních videoloterních terminálech a zcela odhlédl od smyslu a účelu sporného ustanovení zákona o místních poplatcích, jak je vysvětleno výše pod body [37] a [38] rozsudku. V daném případě se tedy nejedná o souboj dvou rovnocenných výkladů; Nejvyšší správní soud jasně a jednoznačně vyložil, proč výklad zastávaný stěžovatelem postavený na technickém hledisku herního procesu nemůže být rovnocenný, a vysvětlil, z jakého důvodu mají být předmětná herní zařízení zpoplatněna.

[43] Stěžovatel na podporu svého názoru o nutnosti aplikovat zásadu *in dubio libertate* rovněž poukazoval na skutečnost, že stejný pohled na výklad pojmu „jiné technické zařízení“ jako stěžovatel sdílelo rovněž Ministerstvo financí před Ústavním soudem v řízení sp. zn. Pl. ÚS 29/10. Se stěžovatelem lze souhlasit, že v předmětném řízení před Ústavním

soudem Ministerstvo financí skutečně pro účely povolování interaktivních hracích terminálů apelovalo na neoddělitelnost koncového terminálu od na něj navázané centrální jednotky. Jak však bylo uvedeno již výše pod bodem [41], Ústavní soud se v tomto řízení zabíral výkladem zákona o loteriích v rámci procesu vydávání povolení k provozování herních zařízení, které je zaměřeno na ochranu jiných veřejných zájmů, nežli řízení o zpoplatnění těchto zařízení. Závěry Ústavního soudu vyslovené v citovaném nálezu je proto v odlišných souvislostech zákona o místních poplatcích nutné používat pouze podpůrně.

[44] Za rozhodné pro závěr o existenci více rovnocenných výkladů nelze označit ani poslanecké rozpravy spojené s přijímáním zákonů, ze kterých stěžovatel dovozuje, že pojem „jiné technické herní zařízení“ způsoboval výkladové obtíže. Pro účely výkladu soudu je vždy rozhodné konečné znění příslušné právní normy, se kterým také soud při podání výkladu pracuje. Opakované novelizace a upřesňování terminologie zákona nepřispívají k právní jistotě, avšak v daném případě z nich nelze z výše uvedených důvodů dovodit nezákonnost výše předestřené výkladu pojmu „jiné technické herní zařízení“.

[45] Lze se ztotožnit se stěžovatelem, že zřejmě i s ohledem na rychlý technologický vývoj v oblasti herních zařízení zvolil zákonodárce pro účely zákona o místních poplatcích pojem „jiné technické herní zařízení“, který není terminologicky zcela určitý, nicméně jak dovedl Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 2 Afs 37/2013, vůle a zájem zákonodárce na zpoplatnění interaktivních videoloterních terminálů jsou zcela zřejmé a nepochybné.

[46] Zdejší soud nepřisvědčil ani namítanému retroaktivnímu působení obecně závazné vyhlášky. Zákaz retroaktivity spočívá v tom, že podle současné právní normy zásadně není možné posoudit lidské chování, právní skutečnosti či právní vztahy, jež se uskutečnily dříve, než právní norma nabyla účinnosti. Zákaz zpětné účinnosti právních norem vychází z principu, podle něhož každý musí mít možnost vědět, které jednání je zakázané, aby z případného porušení mohla být dovozována jeho odpovědnost. Tento zákaz souvisí i s funkcí právních norem, které svým adresátům ukládají, jak se mají chovat po jejich účinnosti, a proto zásadně platí jen do budoucna. Od účinnosti nové právní normy se i právní vztahy, vzniklé podle zrušené právní normy, řídí právní normou novou. V takovém případě se však jedná o tzv. retroaktivitu nepravou, která je zásadně přípustná a ve skutečnosti zpětnou účinnost zákona nepředstavuje. O takovou situaci se jedná i v projednávaném případě. Jak ve svém rozhodnutí správně vyložil krajský soud, zařízení povolená přede dnem nabytí účinnosti vyhlášky se stávají předmětem poplatku právě ode dne nabytí účinnosti vyhlášky. Krajský soud se výkladem ustanovení vyhlášky a jeho aplikací zabýval velmi podrobně na str. 7 svého rozhodnutí, naproti tomu stěžovatel vznesl pouze obecnou námitku, že považuje názor vyjádřený soudem za nepřesvědčivý a nesprávný. K takto obecně formulované námitce Nejvyšší správní soud rovněž v obecné rovině uvádí, že úvaha stěžovatele, dle které se právní úprava dopadající na vztahy vzniklé v minulosti nemůže nikdy v budoucnu měnit, není správná. Stěžejním hlediskem je, aby její účinky působily pouze do budoucna. Naplněním znaků pravé (a tedy nepřípustné) retroaktivity nemohou být tedy očekávání stěžovatele, že herní zařízení povolená před účinností vyhlášky si zachovají svůj *status quo* a nebudou moci být už nikdy podrobena zpoplatnění. Je pouze nemožné jejich provoz zpoplatnit od určitého okamžiku zpětně do minulosti. To se však v projednávané věci nestalo, jak je výše uvedeno, ke zpoplatnění došlo ode dne nabytí účinnosti předmětné právní úpravy.

[47] Námitka stěžovatele poukazující na rozdílný postup správce poplatku ve vztahu ke zpoplatňování CLS a jejich koncových terminálů na straně jedné a jiných výherních zařízení s více herními místy na straně druhé je podle § 104 odst. 4 s. ř. s. námitkou nepřípustnou,

pokračování

neboť tato námitka nebyla uplatněna v žalobě, ač uplatněna být mohla. Krajský soud se k těmto tvrzením bez svého zavinění nemohl vyjádřit.

[48] Dalšími námitkami stěžovatele (ryze fiskální funkce místního poplatku, zpoplatňování povolených, byť fakticky neprovozovaných herních zařízení) polemizujícími se závěry rozsudku druhého senátu sp. zn. 2 Afs 37/2013 se zdejší soud blíže nezabýval, neboť v tomto řízení nebyly předmětem sporu.

IV.c

Nepřezkoumatelnost platebního výměru a nezákonnost uložení sankčního navýšení

[49] Stěžovatel se dále v kasační stížnosti dovolává stížnostního důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Je přesvědčen o nepřezkoumatelnosti platebního výměru v části uložení 50 % navýšení místního poplatku.

[50] Zákon o místních poplatcích v ustanovení § 11 odst. 1 a 2 zákona o místních poplatcích stanoví, že pokud nebudou poplatky zaplacený (odvedeny) poplatníkem nebo plátcem poplatku včas nebo ve správné výši, vyměří obecní úřad poplatek platebním výměrem. Dle odst. 3 uvedeného ustanovení včas nezaplacené (neodvedené) poplatky nebo jejich nezaplacenou (neodvedenou) část může obecní úřad zvýšit až na trojnásobek.

[51] Navýšení poplatku podle ustanovení § 11 zákona o místních poplatcích představuje rozhodnutí založené na volné správní úvaze správního orgánu, neboť je zde dána pouze možnost správního orgánu rozhodnout o zvýšení, bez dalších zákonem stanovených konkrétních omezení. Nicméně i takové rozhodnutí musí být postaveno na racionálních důvodech, pro které správce poplatku k uložení předmětného navýšení přistoupil. Je věcí správního orgánu, jaká kritéria pro své rozhodnutí zvolí, podstatné je, aby důvody správního orgánu byly transparentní a z rozhodnutí jednoznačně seznatelné a to tak, aby úvahy správního orgánu mohly být posléze případně předmětem soudního přezkumu z hlediska předkročení mezi libovůle.

[52] V této souvislosti lze poukázat kupříkladu na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 5. 1998, č. j. 6 A 168/95 - 15, ve kterém je uvedeno, že *„tam, kde rozhodnutí je vydáno na základě zákonem povolené volné úvahy, je povinností správního orgánu volné úvahy užít, to je zabývat se všemi hledisky, které zákon jako premisy takové úvahy stanoví, opatřit si za tím účelem potřebné důkazní prostředky, provést jimi důkazy, vyvodit z těchto důkazů skutková a právní zjištění a poté správním uvážením, nicméně při respektování smyslu a účelu zákona a v souladu s pravidly logického usuzování, dospět k rozhodnutí.“*

[53] Přestože zákon o místních poplatcích neobsahuje žádná kritéria, která by byl správní orgán povinen při své úvaze o navýšení poplatku zohlednit, nezbavuje tato skutečnost správní orgán povinnosti řádně odůvodnit, proč k navýšení přistoupil, včetně důvodů, které ho vedly ke stanovení výsledné částky. Platební výměr vydaný správcem poplatku žádné úvahy ohledně uložení navýšení poplatku a jeho výše neobsahuje. Uvedené pochybení nezhojil ani žalovaný. S ohledem na shora uvedené závěry nelze akceptovat argumentaci krajského soudu o tom, že prostý odkaz na ustanovení právní normy vyhovuje požadavkům zákona a rozhodnutí o uložení navýšení není třeba dále odůvodňovat. Naopak v rozhodnutí bylo na místě, aby se správce poplatku zabýval konkrétními okolnostmi vzniku nedoplatku a řádně uložení navýšení poplatku odůvodnil. V této části tak Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou.

[54] Související námitky stěžovatele dovolávající se aplikace ustanovení § 139 odst. 3 daňového řádu a dále námitka týkající se nezákonnosti postupu správce poplatku při přesunu finančních

prostředků na účtu stěžovatele do jiného období jsou podle § 104 odst. 4 s. ř. s. námitkami nepřijatelnými, neboť stěžovatel námitky neuplatnil v žalobě, ač tak učinit mohl.

V. Závěr a náklady řízení

[55] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek krajského soudu je zatížen vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a proto jej podle § 110 odst. 2 s. ř. s. zrušil. Zároveň vzhledem k tomu, že již v řízení před krajským soudem byly dány důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, Nejvyšší správní soud současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu rozhodl také o zrušení žalobou napadeného správního rozhodnutí [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., za přiměřeného použití § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.].

[56] Žalovaný je v dalším řízení vázán závěry Nejvyššího správního soudu vyslovenými v tomto rozsudku. Zdejší soud nicméně upozorňuje, že s ohledem na dispoziční zásadu soudního řízení rozhodoval pouze o námitkách vznesených před krajským soudem; nezabýval se tedy všemi v úvahu připadajícími spornými otázkami, které stěžovatel uplatnil až v řízení před Nejvyšším správním soudem. V tomto rozsahu je tedy zcela na hodnocení žalovaného, jakými dalšími skutečnostmi, které by mohly mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí, bude považovat za nutné se ve svém rozhodnutí zabývat.

[57] V případě, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu dle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

[58] Žalovaný ve věci úspěch neměl, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, proto mu zdejší soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., přiznal náhradu nákladů řízení proti žalovanému. Tyto náklady jsou tvořeny soudními poplatky za podanou žalobu (3000 Kč) a kasační stížnost (5000 Kč), celkem tedy 8000 Kč. Dále jsou náklady tvořeny úkony právní služby zástupce stěžovatele, který ve věci učinil celkem pět úkonů právní služby, sazba za jednotlivé úkony se řídí vyhláškou č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění rozhodném pro provedení každého z úkonů. Těmito úkony jsou převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a)] a čtyři písemná podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], jimiž v řízení před krajským soudem byly žaloba a stanovisko stěžovatele k výzvě soudu a dále kasační stížnost a replika v řízení před Nejvyšším správním soudem. Za celkem dva úkony právní služby provedené do 31. 12. 2012 náleží mimosmluvní odměna ve výši 2100 Kč [§ 9 odst. 3 písm. f), ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu]; další tři úkony právní služby byly uskutečněny po 1. 1. 2013, náleží tedy za ně sazba mimosmluvní odměny ve výši 3100 Kč. Sazba mimosmluvní odměny se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy za jeden úkon právní služby náleží 2400 Kč, resp. 3400 Kč. Nejvyšší správní soud stěžovateli nepřiznal náhradu nákladu řízení za repliku podanou před krajským soudem, neboť představovala pouze rozvinutí žaloby a současně nebyl dán žádný relevantní důvod, proč v ní obsažené argumenty musely být uplatněny odděleně.

pokračování

[59] Stěžovateli náleží částka 23 000 Kč (8000 Kč + 2 × 2400 Kč + 3 × 3400 Kč). Zástupce stěžovatele soudu doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, náhrada nákladů řízení za úkony právní služby proto byla navýšena o 21 %, celkem tedy náhrada nákladu řízení činí 26 150 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit stěžovateli k rukám jeho zástupce Mgr. Aleše Smetanky, advokáta se sídlem Jungmannova 24, Praha 1, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. dubna 2014

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu